

ŽABOKUK

Ž A B O V Ř E S K É K U K Á T K O

Nahlédnutí do života salesiánské farnosti a střediska mládeže

2/08

*„Hospodine, ty jsi můj Bůh!
Tebe budu vyvyšovat, vzdávat chválu tvému jménu,
neboť ty činíš podivuhodné věci,
tvé odvěké úradky jsou věrná pravda.“*

/IZA JÁŠ 1, 25/

Obsah:

Zamyšlení	3
Kalendárium střediska a DC	4–5
Farnost – první sv. přijímání	6–7
Farnost – Den farnosti	8–9
Farnost – pastorační rada – Čučice	10
(Ne)obyčejní lidé naší farnosti	11–14
Laskavý příběh	15
Měřím metr, no a co!	16
Máme se ještě rádi?	17–19
Senior klub	20
Nahlédnutí do společenství	21–22
Zázraky všedních dnů	23
Ucíí se církev	24
Příspěvky farníků	25–27
Letem světem	28–29
Don Bosco	30
Od ucha k uchu	31

Významné dny:

Pokřtěni:

Tereza Fridrichová	9. 3. 2008
Jitka Marie Maliňáková	9. 3. 2008
Zuzana Zdislava Báčová	9. 3. 2008
Tomáš Jan Dovrtěl	31. 3. 2008
Tereza Merglová	5. 4. 2008
Jan Evangelista Mergl	5. 4. 2008
Matěj Antonín Kadlec	13. 4. 2008
Nikola Helena Pešáková	18. 5. 2008
Alena Michalicová	18. 5. 2008
Alžběta Kohoutková	18. 5. 2008
Anežka Kohoutková	18. 5. 2008
Barbora Sláviková	18. 5. 2008

Církevní sňatky:

Luboš Bednář a Věra Jandová	19. 4. 2008
Robert Plaga a Jana Kožušníčková	30. 4. 2008
Jakub Škrdlík a Jana Kubínová	28. 6. 2008

Zemřelí:

MUDr. Jan Hromek	
* 4. 12. 1928	+ 18. 2. 2008
Jarmila Haraštová	
* 9. 12. 1930	+ 3. 5. 2008

Návrhy a připomínky k časopisu odevzdávejte do schránky v kostele nebo na farní úřad pod značkou „ŽABOKUK“.

Příspěvky pro další číslo časopisu podávejte prosím do uzávěrky 24. 8. 2008.

Název periodického tisku: Žabokuk.

Periodicita vydávání: čtvrtletník. Evidenční číslo periodického tisku: MK ČR E 17501.

Místo vydávání: vydává Římskokatolická farnost u kostela Panny Marie Pomocnice, Foerstrova 3088/2, 616 00 Brno–Žabovřesky, IČ: 265 212 70.

Texty: P. Josef Daněk, Jan Šlachta, Milena Alday Delgado, Petr Polanský, Lucie Kučerová.

Korektury: Zdeňka Wajdová. Sazba a grafická úprava: Markéta Hudečková.

Foto: archiv středisko, farníci. Tisk: tiskem.cz. Redakce si vyhrazuje právo na úpravu příspěvků.

Kontakty: farnost@brno.sdb.cz, stredisko@brno.sdb.cz, <http://brno.sdb.cz>, tel.: 541 213 110

NEPRODEJNÝ, k vyzvednutí v kostele a na vrátnici střediska mládeže.

„Ovoce Božího Ducha však je láska,
radost, pokoj, trpělivost, laskavost,
dobrota, věrnost, tichost
a sebeovládání.“

Letní ovoce je jedním z osvěžujících a chutných Božích darů, které nám Pán Bůh pro tuto dobu připravil. Nakyslé rybízky a angrešty, sladké maliny, jahody a třešně, meruňky a broskve, moruše, špendlíky a mirabelky. Hned si vybavuju jejich tvar, barvu, vůni i chuť. V této souvislosti mě napadá, že i ovoce Ducha svatého na nás dává Pán dozrát, aby náš život správně dokyselil, dosladil, prohřál či navoněl – podle potřeby. Ale teď ještě zpět k tomu „neduchovnímu“ ovoci. Jelikož naše

rodina bydlí v paneláku na žabovřeském sídlišti a žádnou užitkovou zahradu nemáme, tak se s přicházejícím létem cítím určitým způsobem o ovoce ochuzená. Připouštím, že si ho můžu sice koupit na trhu nebo v obchodě, ale je mi jaksi proti mysli utrácet peníze za něco, čeho jsou kousek za Brnem plné zahrady. Ale právě v situaci, kdy máme něčeho málo, se může projevit Boží štědrost. A tak jsem se naučila modlit v létě za ovoce. A musím říct, že má radost z vyslyšených modliteb bývá veliká. Někdy dostaneme angrešt nebo rybíz, jindy kbelík třešní – ještě dodnes si z nich užíváme úžasnou marmeládu. Jednou jsme byli pozváni otrhat a zpracovat si dva záhony hrachu. To ocenil hlavně můj muž, největší rodinný hrachomil. Zkrátka Pán se stará o potřeby naší rodiny.

Přeju vám, milí čtenáři Žabokuku, krásné léto plné ovoce – duchovního i „neduchovního“ a radost z vyslyšených modliteb.

Zdeňka Wajdová

ČERVEN

- 1. 6. Dětský den
- 2. 6. rezervace kroužků ze základního balíčku – platí se záloha 200,- Kč
- 6. 6. Páteční klub: grilovačka
- 8. 6. Závěrečná akademie
- 12. 6. Animátorský večer: roznění
- 13. 6. Závěrečné dopoledne Klubu maminek
- 13. 6. Konec kroužků
- 14. 6. Volejbalový turnaj smíšených týmů BSVL
- 14. 6. Sobotní výlet: Babí lom, Vranov a okolí
- 14. 6. Cyklosobota
- 20. 6. Fotbalový turnaj pro mladší
- 21. 6. Fotbalový turnaj pro starší
- 21. 6. Hudební výlet
- 26. 6. Závěrečný táborák
- 27. 6. SaSM zavřeno

ČERVENEC + SRPEN středisko zavřeno

ZÁŘÍ

- 1. 9. Zahájení volné oratoře
- 5. 9. Deadline pro doplatek kroužků ze základního balíčku
 - v případě nezaplacení propadá složená záloha
 - netýká se Klubu maminek
- 8. 9. Registrace kroužků z rozšířeného balíčku
 - platí se plná cena kroužku – netýká se Klubu maminek
 - více na <http://brno.sdb.cz/zajmove-krouzky-brno/>
- 15. 9. Zahájení nehudbních kroužků a Klubu maminek
 - zahájení závazného zápisu do Klubu maminek
- 29. 9. Zahájení hudebních kroužků

ŘÍJEN

- 6. 10. Zahájení placení Klubu maminek
- 10. 10. Deadline pro zaplacení Klubu maminek

Duchovní cvičení pro mládež 2008

/pokračování po P. Petru Baranovi/

Termíny:

30. 6. – 6. 7.	Prosiek, Slovensko – P. Pavel Hanáček
– pro začátečníky
7. 7. – 12. 7.	Prosiek, Slovensko – P. Pavel Hanáček
– pro pokročilé
28. 7. – 2. 8.	Nový Hrozenkov – P. Josef Daněk
– pro pokročilé
24. 10. – 29. 10.	Vidče – P. Radek Gotwald
– pro pokročilé

Všechna duchovní cvičení jsou v krásné přírodě.

Přihlášky zasílejte na adresu:
Mirka Dvořáková, Foerstrova 2,
616 00 Brno, mobil: 605 811 995
email: m.dvorakova@brno.sdb.cz

Příprava dětí na první svaté přijímání

Od letošního února se každý páteční večer zaplnil farní sál dětmi a jejich rodiči. Co se tam dělo? Pravidelná příprava na přijetí svátosti smíření a eucharistie. Letos se sešlo celkem 15 dětí, převážně třetřáků. Stejně jako v minulých letech vedl tuto přípravu otec Josef Daněk. Nyní přichází na řadu to, co je letos bylo oproti zvykům jiné. Na přípravách spolupracovala také sestra Míla Čermáková. Na jednotlivá setkání se připravovala podle materiálů z ostravsko-opavské diecéze, kde se hodně pracuje se symboly – barevnými šátky, dekoračními

materiály, svíčkami apod. Celá příprava byla rozdělena do dvou tematických celků. Nejprve se naše pozornost soustředila na přípravu k prvnímu přijetí svátosti smíření – tu jsme slavili už 6. dubna. Na ni navázala bezprostřední příprava na první svaté přijímání, která vyvrcholila při nedělní mši svaté 8. června. Příjemná rodinná atmosféra, která nás celou dobu provázela, je znát i z těchto fotografií. Snad nezůstane zachycena jen na nich, ale promítne se i do života našeho farního společenství.

text: Míla Čermáková

foto: Petr Polanský

z přípravy na první Svaté přijímání

DEN FARNOSTI

Letos nám myslím farní den zase pěkně vyšel. Počasí přálo, kofola měla pěny jen do půl kelímku, sekaná a párky jak od maminky, tropické ovoce jako kdyby už nastávaly Vánoce.

Dětem přišel kouzelník, vyčaroval ledňáky i králíka, kterýžto měl svůj šťastný den, neboť kvůli velkému horku se děti rozhodly pro konzumaci zmrzliny. Orošená čela už nebyla tak orosená také díky zbrusu novému stanu, pod který se vejde snad celá naše farnost.

Den jsme začali mší svatou, na které zaznělo krásné kázání salesiána Milana Mihulce o Panně Marii, jejíž svátek jsme slavili. Po společném obědě jsme vydechli, povolili pásky a na pódiu začal program. Schola tradičně skvěle šlapala, dozvěděli jsme se o 70 letech salesiánů v Čechách, o tom, jak se Jenda Šlachta jako ministrant pokakal, také nám zazpíval zelený chrámový sbor, už víme, že si můžeme na dálku adoptovat školáka, kterému našich pár korun zajistí lepší život, společenství dívek předvedlo živé obrazy, které byly jako živé. Salesián Majo Mihulec prozradil, kterak se skoro oženil.

Program byl pestrý, účinkující po zásluze odměňování keramickými žabičkami, snad se nám neobjeví v tombole na farním plese! Po odpoledním požehnání nezbyla ani jedna buchtíčka, buď farnicím letos nenakynulo těsto, nebo se nám nějak roztáhly žaludky, je to záhada.

Nelze tu vyjmenovat všechny účinkující i pomáhající, ale všem patří velký dík za jejich nadšení a osobní nasazení. Snad jste si to letos užili stejně jako vaše redakční rada a za rok se opět všichni ve zdraví sejdem ve stejný čas na stejném místě.

připravila M. A. D.

„Farnost musí mít své sny, za kterými jde...”

Výjezdní zasedání pastorační rady farnosti v Čučicích 11. 4. – 12. 4. 2008

Byl to dobrý nápad, mohli jsme si všichni účastníci říci při sobotním rozjezdu z fary v Čučicích. Naším hostem, který připravil a vedl sobotní program, byl po celý čas otec Petr Matula ze salesiánské farnosti v Praze–Kobyliších. Začneme však v pátek večer, kdy nás jen intenzivní diskuze a něco na zahřátí mohly uchránit před chladem kamenných zdí čučické fary. Probírali jsme dva roky naší práce; pastorační rada vznikla v květnu 2006. Čtvrtletník Žabokuk, kde nyní čtete tento článek, Den farnosti, pastorační plán farnosti, aktivity ve farnosti a jejich mapování, aktuální potřeby far-

nosti, služba laiků, hudba, děti a ti mladí i senioři, těm všem a mnohemu dalšímu jsme se věnovali při našich minulých setkáních i tento večer. Sobotní program měl své těžiště v pohledu na specifika salesiánské farnosti. Měli jsme možnost nahlédnout i do „kuchyně“ pastorační rady v Kobyliších a zjistili jsme, že naše práce i problémy a jejich řešení se hodně podobají. V diskusi se mluvilo i o budoucnosti naší, velmi mladé žabovřeské farnosti, kterou ustanovil otec biskup k 1. 1. 2000. Účelem tohoto krátkého článku určitě není detailní informace či výčet aktivit za uplynulé období. Jako podnět k zamyšlení vás, všech farníků, si dovoluujeme vytrhnout z kontextu našich sobotních prezentací toto:

Vzorem salesiánské farnosti je oratoriánský model:

- mladí v centru pozornosti
- propojení výchovy a evangelizace
- zakoušení společenství
- dobrota a osobní přístup
- tvůrčí misijní myšlení
- jednota v rozdílnosti (společné směřování s ohledem na originalitu každého)

Pokud vás v této souvislosti něco dobrého pro budoucnost naší farnosti napadne, napište nám to prosím.

text: Ladislav Kocián

*Pro dnešní rozhovor jsem si vybrala zastupce ztepilých žabovřeských farníků, který nejenže jistě dokáže skály lámat, on je ale umí i slaňovat a motivovat k takové činnosti dokáže i vás. Ano, i takové, kteří jsou přesvědčeni, že nákup pěšky do Billy je slušný sportovní výkon. Dnes se tedy dozvíte, proč běhat s buzolou po lese i v kmetském věku a jestli vám náhodou nechybí v životě trocha adrenalinu, zážitků a nových kamarádů. Hop, a je tu...**Zdeněk Kyjovský.***

Ze Žabin, ze Žabin?

Ted' už ano, mám tu trvalý pobyt. Původem jsem opravdu z Brna, ale pak jsem žil tři roky v Adamově, kde moji rodiče pracovali, a pak v Senetářově. Do Brna jsem přišel na vysokou školu, dostal jsem dokonce tehdy i koleje. To byl zážitek! Otevřel jsem tenkrát dveře do pokoje a na trojlůžkovém pokoji už spali 4 lidé... Sáčky od čaje byly nalepené na stěnách. Vydržel jsem tam dva roky a pak jsem si našel podnájem.

Do našeho zaujatého rozhovoru vstupuje Zdenkova žena Eva se zásadní otázkou rodinného štěstí: „Zdendo, tu večeri ze tří vajíček? A na cibulce?“ Nebudu vás zbytečně napínat, byly tři a cibule nechyběla.

Proč jsi se místo vojny rozhodl jít na civilku?

V Senetářově je spousta rodin, které se angažují jako salesiánští spolupracovníci. Někteří moji kamarádi byli už u salesiánů na civilce, tak mi to přišlo přirozené. Rozhodně smysluplnější než se nudit na vojně. Takhle jsem si užil zábavu třeba umýváním sálu pod kostelem...

Co bylo náplní tvé práce?

Oficiálně jsem vlastně byl na civilce v Blansku, civilní službu jsem absolvoval v letech 1998 až 2000 a tehdy byl problém vykonávat civilku mimo okres. Takže já jsem byl do Brna „zapůjčen“. Dopoledne jsme většinou uklízeli v oratoři, to ještě neexisto-

vala školka, odpoledne jsme připravovali různé aktivity, pomáhali ve volné oratoři, připravovala se spousta salesiánských pohárů. Kromě toho jsem hned první den své civilky poznal mou budoucí ženu. Ale myslel jsem si o ní, že je výrazně starší, což si ona o mně myslela taky! Pamatuji si, že na sobě měla takový podivný kabát, něco jako žlutý zimník, který ji dělal asi tak o 10 let starší.

Od výroby míchaných vajec přichází vlna zuřivého odporu, takže, aby bylo jasno, žlutý zimník nikdy neexistoval, na volejbal chodí rozumní lidé samozřejmě v bundě, a ne v zimníku, a vůbec nic z toho všeho není pravda, ale jeden velký výmysl.

Jak jsi se dostal k vedení různých aktivit?

Už jako malý kluk jsem jezdil na salesiánské chaloupky. A někdy v 7. třídě se začalo jezdit i na víkendy pro budoucí vedoucí chaloupek, tehdy to vedl P. Doležel. Také jsme si pak v Senetářově založili skautský oddíl. Senetářov je živá farnost se spoustou aktivních mladých, organizovali jsme si své vlastní tábory. Na civilce jsme pak připravovali tematické hry jako byli *Rytíři* nebo *Sopka*. Rytíři byla dřevárna (šermovačka s papírovými trubkami), honba za Svatým Grálem. Sopka zase na motivy filmu, který jsme účastníkům na začátku pustili, v určitém momentu ho zastavili a následovala hra, kdy museli zachraňovat člověka. Jinak jsme taky dělali na táborech různé lanové aktivity. V Senetářově jsme hodně lezli v Krasu, to jsem si donesl i na civilku.

Jak začaly pověstné Adrenaliny?

Na úplném začátku Adrenalinu stojí salesián Ladá Kopřiva, „Trubka“. Ten před několika lety uspořádal pro animátory a zaměstnance střediska zážitkový kurz, jmenoval se „Orvávačka“. První Adrenaliny se začaly dělat z čistého nadšení. Přišli za námi oratoriáni s tím, že se hrozně nudí, tak ať jim uděláme nějakou zážitkovou akci. Takže jsme nachystali první zimní *Adrenalin* a děcka se vrátila úplně nadšená. No, a to nadšení se přesunulo i na organizátory a bylo z toho letní pokračování a pak dalších pět.

Osvětli nám, v čem spočívá takový zážitkový kurz?

Zážitkový kurz formou zážitkové pedagogiky s využitím outdoorových aktivit směřuje ke konkrétním cílům daného kurzu jako například podpora týmového ducha, budování pracovních týmů, klíčové kompetence komunikace, řešení problémů, zodpovědnost a další. Zkráceně je podstatou dobře zvolená aktivita, což je nereálná situace s reálnými procesy, při které děláte nestandardní věci ve skupině, v zajímavém prostředí, a její následný skupinový rozbor. To je pět pilířů zážitkového kurzu.

Mají zážitkové kurzy nějakou strukturu?

Mají. Je důležité kdy a jakou aktivitu zařadíte do kurzu. Obvykle nenecháváme bě-

hat lidi po lese s kompasem nebo nezachraňujeme pilota a nelikvidujeme chemický odpad hned po příjezdu účastníků na kurz. Snažíme se o to, aby struktura adrenalinu odpovídala jeho cíli, například pro týmové cíle můžou být strukturou vývojové fáze skupiny.

Nemůže se stát, že tolik zážitků a dobrodružství na kurzu někoho až vystresuje?

Nikdy se do ničeho nikdo nenutí, všechno je založené na dobrovolnosti. Ale je neuvěřitelné, jak působí síla skupiny, týmové nadšení, lidé mají takovou motivaci, že dělají i věci, do kterých by za normálních okolností nikdy nešli, objeví sami sebe z úplně nových úhlů. Ale třeba věci náročné na psychiku neděláme, na to bychom si netroufli.

Je takový zážitkový kurs jenom pro mladé a zdatné?

Ale vůbec ne! Minimální věková hranice letošního kurzu je 16 let, ale i 50letý zdatný účastník je vítán, může se zúčastnit kdokoliv. Podívejte se na stránky:

<http://is.brno.sdb.cz/kronika/2006/07.html#adrenalin>

Vím, že se věnuješ i animátorům...

Pravidelně jednou za měsíc se scházíme. Kdo chce něco dělat, nějak pomáhat ve středisku, je tedy zván. Jedním z prvních úkolů bylo a stále je vytvořit dobrou partu a zážitková víkendovka VIPA nás v tomto hodně posunula kupředu.

Co děláš, když ti ještě vybyde nějaký volný čas?

Tak to se třeba věnuji třetímu pilíři střediska, což je Klub maminek a jdu se synkem do Hopsálků, jsem se svou rodinou a s manželkou!

Zlověstné mručení odvedle z kanape upozorňuje na do nebe volající nepravdivost výpovědi mého zpovídaného a na neveselou skutečnost, že na stupnici zájmu figuruje pořádání Adrenalinu následované animátory, pak tragicky dlouhým NIC a pak až na chvostu vlastní rodinou!

Mám rád sport, chodím na stěnu, na squash. Teď jsme jeli s Evčou o prodlouženém víkendu sami dva bez dětí lézt ferraty do předhůří Alp, byla to nádhera.

*Děkuji Zdeňkovi za rozhovor
M. A. D.*

Závažné rozhodnutí

„Jestli mě to nenecháš udělat, nemůžu jít do školy! Moc bych se styděla... Je to strašně důležité, mami!“ Alena se rozplakala. Byla to její nejúčinnější zbraň. „Dobrá, dělej jak myslíš...“ broukla matka a odhodila lžičku do dřezu. „Budeš vypadat jak strašidlo. Tím hůř pro tebe.“ V dalších třidvaceti rodinách se odehrála více méně podobná scénka. Byly to děti z jedné třídy jedné školy. Toho dne učinily závažné rozhodnutí. Ale žáků v té třídě bylo 25.

Takže jen ve dvacáté páté rodině proběhlo všechno jinak. Eva byla zosobněním obav, maminka a tatínek se snažili ji povzbudit. Holčička se už po patnácté běžela podívat do zrcadla. „Budou si ze mě dělat legraci, určitě. Vzpomeň si na Martinu, která mě nesnáší, nebo na Pavla, který mi říká *rybářský prut*... Čekají jen na to.“ Velké slzy se začaly kutálet po dívčině tváři. Snažila se najít sportovní čepici; když si ji nasadila, byla jí trochu širší. Tatínek ji klidně pozoroval: „Nic se neboj, Evičko. Brzy ti zase narostou. Na léčbu reaguješ moc dobře a za pár měsíců budeš v pořádku.“ „Ano, ale podívej se!“ Eva se zdrceným výrazem ukázala na svou lesklou a růžovou hlavu, která se odrážela v zrcadle.

Léčení leukémie, kterou onemocněla před dvěma měsíci, způsobilo, že jí vypadaly všechny vlasy. Maminka ji objala: „Odvalu, Evi. Brzy si na to zvyknou, uvidíš...“ Eva popotáhla, nasadila si čepici, popadla batůžek a vyrazila. Před dveřmi třídy se jí srdce prudce rozbušilo. Zavřela oči a vešla. Když je zase otevřela, aby trefila do lavice, uviděla něco zvláštního. Všichni, úplně všichni její spolužáci měli na hlavě čepice! Otočili se k ní, usmáli se, sundali čepice a zahlaholili: „Vítáme tě zpátky, Evo!“ Všichni byli ostříhaní dohola, dokonce i Martina, která byla tolik pyšná na své dlouhé vlasy, i Pavel i Lenka a Jakub a Veronika... Všichni.

Vyskočili a objímali Evu, která nevěděla, jestli má plakat nebo se smát, a jen zašeptala: „Děkuji...“ Od stolku se usmíval i učitel Doňal, který si vlasy neostříhal, protože byl holohlavý a hlavu měl jako kulečnickovou kouli.

Soucítit znamená milovat Božím srdcem.

*Převzato z knihy
Bruno Ferrero : Pohlazení pro duši
připravil J. Š.*

Ahoj děti!

Máte v ruce prázdninové číslo Žabokuku. Protentokrát zapomeneme na psaní, vyplňování a kontrolování řádků a pohrajeme si s představami. Na této stránce vidíte obrázek.

Pečlivě si ho prohlédněte, soustředte se na namalovaný terén, na pohyb, na postavičky. Zkuste si představit, co by obrázek mohl znázorňovat. Ilustrace znázorňuje situaci z našeho života. Ukazuje činy, ke kterým nás vybízí Ježíš. Ježíš nám své poselství nechal v evangeliích, která slyšíme v kostele. Co myslíte? Který ze čtyř evangelijních úryvků se k obrázku nejlépe hodí?

Přikázal jim, aby si nic nebrali na cestu, jen hůl: ani chleba, ani mošnu, ani peníze do opasku; aby šli jen v sandálech a nebrali si dvoje šaty.

(Mk 6, 8–9)

Všem pak řekl: „Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, nes každého dne svůj kříž a následuj mne. Neboť kdo by chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde; kdo však přijde o život pro mne, zachrání jej.“

(L 9, 23–24)

Ježíš přistoupil k nim a řekl jim: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtíte je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všecko, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skončení tohoto věku.“

(Mt 28, 18–20)

Moje ovce slyší můj hlas, já je znám, jdou za mnou a já jim dávám věčný život: nezhynou navěky a nikdo je z mé ruky nevyrvé.

(J 10, 27–28)

Větu z písma, pro kterou byl obrázek namalovaný, najdete na internetové adrese **www.timdvadva.cz**. Právě odtud ilustrace pochází. Jestli jste tipovali jiný výrok, než který je uvedený na stránce, nevádí. Chytré knihy a dobré ilustrace nemívají jen jedno řešení. Hlavně, jestli vás to přemýšlení bavilo.

připravila L. K.

Jak pěstovat vědomí sounáležitosti

Nový zákon nás nabádá k lásce **storgé** v Ř 12, 10: „*Milujte se navzájem bratrskou láskou, v úctě dávejte přednost jeden druhému.*“ Jiný překlad zní: „*Vroucně se navzájem milujte bratrskou láskou, v prokazování úcty předcházejte jeden druhého.*“ Jedním ze zlověstných znaků bude právě nedostatek lásky storgé (2 Tm 3).

Lidé budou „bez lásky“ (přesněji „bez přirozené náklonnosti“). Při konkrétní aplikaci těchto biblických náhledů ve svém manželském vztahu jistě vidíte, že jednat s partnerem bez této vroucí, laskavé a oddané náklonnosti je nepřirozené. Proč? Protože patříte dohromady. Storgé představuje lásku v rodině, ať už mezi rodiči a dětmi, bratry a sestrami v Kristu nebo mezi manžely, kteří jsou spolu spojeni tím nejužším vztahem, jehož kořeny tkví v Gn 2, 24. Jedná se o velmi neokázalou, praktickou formu lásky v manželství, a proto lidé její závažnost snadno podcení.

Kdosi v tomto směru poznamenal: „*Důvěrná známost plodí pohodu a ta je jako chléb – výživný a pro život nezbytný. Považuje se za samozřejmost, za nic mimořádného.*“ Upozorňuji vás, že tento odstín lásky, jemuž říkáme **vzájemná sounáležitost**, je pro vaše manželské štěstí zcela nepostradatelný. My všichni potřebujeme místo, které můžeme nazvat domovem.

Tím nemyslím pouze střechu nad hlavou, nýbrž atmosféru bezpečí, v níž se spolu cítíme naprosto spokojeni a prožíváme jistotu, že si navzájem patříme a že nám oběma nesmírně záleží na štěstí a blahu partnera. John Powell vyjádřil podstatu lásky storgé jednou větou: „*Potřebujeme, aby srdce druhého bylo domovem pro naše srdce.*“

Máte již tuto lásku ve svém manželství? Dá se to zjistit podle odpovědí na následující otázky:

- Ženy, jak reagujete, když váš manžel přijde domů celý zničený a sdělí, že ho sesadili z vedoucího místa, propustili ze zaměstnání nebo že ho „seřval“ šéf?
- Muži, jak reagujete, když se manželka s pláčem přizná, že zavinila nehodu a nashromáždila nové auto?

Láska storgé se skládá z mnoha detailů, které se v celkovém obraze dají jen těžko rozeznat. Je však zapotřebí, abychom pokud možno viděli každý z nich zvlášť, a tak ve svém manželství tuto stránku láskyplného soužití cílevědomě pěstovali. Uvedu zde některé nejdůležitější prvky, ale možná vás napadnou ještě jiné.

Sjednocování postojů. Manželé časem dospívají ke stejným stanoviskům a pohledům. Co trápí jednoho, rmoutí i druhého. Co ponižuje jednoho, ubližuje i druhému. Dozrávání jejich osobností prospívá oběma. Takto se vyvarují rivality i drobného „shazování“, k nimž někdy dochází na veřejnosti, když se partneři snaží (rádoby humorně) navzájem umlčet. Tato postupná unifikace formuje filozofii páru, v níž se prolínají osobní potřeby a hodnoty obou partnerů ve společném způsobu života.

Oddanost. Jedna vdaná žena mi řekla: „Můj manžel je realista a zřejmě vidí moje chyby jasněji než já. Víím ale, že vždy stojí na mé straně a nikdy nejde proti mně, čímž mi dává jistotu a poskytuje prostor, který potřebuji k osobnímu růstu.“ Kombinace sjednocení a oddanosti působí jako štít proti každému negativnímu zásahu zvenčí. Jedna mladá žena se mě zeptala: „Co mám dělat, když mě moje tchyně neustále kritizuje? Bojím se, že mého muže získá na svou stranu!“ Kdyby tento manžel miloval svoji ženu láskou storgé, o níž jsme hovořili, neměla by žádný důvod obávat se vlivu jeho matky, všetečného zasahování sousedek ani uchvatitelských snah spolupracovnic. Vědomí sounáležitosti poskytuje manželství jistotu a bezpečí.

Vzájemná důvěra. Mezi partnery by mělo existovat „pouto vzájemné důvěry, která je tak hluboká, že si ji člověk ani neuvědomuje“. Nejlépe to vystihuje Písmo: *„Ženu statečnou kdo nalezne? Je daleko cennější než perly. Srdce jejího muže na ni spoléhá a nepostrádá kořist. Prokazuje mu jen dobro a žádné zlo po celý svůj život“* (Př 31, 10–12). Totéž by se dalo říct o vzorném manželovi. Srdce jeho ženy by mu mohlo důvěřovat jako tomu, kdo vždycky bude tam, kde je ho zapotřebí, kdo pomůže a nebude zraňovat, protože mu záleží na jejím štěstí a bezpečí stejně jako na svém vlastním. Je moc důležité umět partnerovi svou důvěru vyjádřit.

Žena může manželovi pomoci tím, že mu naslouchá, snaží se ho pochopit, nese s ním jeho problémy a projevuje svou důvěru v jeho schopnost řešit je a překonávat všechny překážky. Muž většinou nepotřebuje být zahrnován mateřskou péčí, pozitivními úvahami, ba ani ne radami, byť by i byly rozumné. Spíše mu poslouží manželčino ujištění, že mu důvěřuje a vidí ho jako jedince schopného dobývat své okolí. Pokud se toto ženě podaří, je možné, že ji manžel požádá o radu a bude z ní mít užitek.

Emocionální útočiště. Máte-li dojem, že před partnerem musíte skrývat to, co vás trápí, pak s vaším vztahem není něco v pořádku. Láska storgé má v manželství fungovat jako léčivá mast. Oba partneři by si měli vzájemně poskytovat útočiště před tvrdostí vnějšího světa. Všichni občas potřebujeme pofoukat bolístky a pocítit porozumění a soucit od toho, kdo je nám nejbližší. Láska nabízí rameno, na němž se lze vyplakat. Pokud jsou si manželé vzájemně k dispozici v dobách krize a mají-li jeden

pro druhého otevřené srdce, splní tím důležitý, Bohem zamýšlený účel manželství. Písmo vysvětluje: „*Lépe dvěma než jednomu, vždyť jim z jejich pachtění dobrá mzda plyne. Upadne-li jeden, druhý jej zvedne. Běda samotnému, který upadne; pak nemá nikoho, kdo by ho zvedl. Také leží-li dva pospolu, je jim teplo; jak se má však zahřát jeden? Přepadnou-li jednoho, postaví se proti nim oba. A nit trojitá se teprv nepřetrhne!*“ (Kaz 4, 9–12).

Tato slova popisují, jaký užitek přináší láska storgé. Trojitá nit se tu uvádí pro svou mimořádnou pevnost. Symbolizuje zde křesťanské manželství, které sestává ze tří silných pramenů: z lásky manžela, manželky a přítomnosti samotného láskyplného Boha.

Domácí pohoda. Znamená to, že je vám spolu dobře. Začnete-li pátrat po tom, proč se v přítomnosti partnera cítíte příjemně a uvolněně, zjistíte, že klíčovou složkou vašeho vztahu je laskavost. Zvykli jste si trávit společný čas bez hádek a vzájemného obviňování, takže máte pocit bezpečí. Manželství se pro vás oba může stát přístavem, kde cítíte pohodu a bezpečí. K tomuto cíli se smíte vydat okamžitě. Nejprve se rozhodněte milovat a pak toto odhodlání projevujte při každodenním jednání v malých i velkých věcech.

*Převzato z knihy:
MUDr. Ed Wheat, Jde to vůbec?*

připravil J. Š.

Milí čtenáři této rubriky

Časopis Světlo otisknul nedávno text **Františka Saleského**. Modlitbu určenou hlavně pro dříve narožené napsal světec už na počátku 17. století. Před 400 lety. Ani se to nezdá, když pročítáme následující odstavce dnes.

Modlitba ve stáří

Pane, ty víš lépe než já, že den ode dne stárnu a jednoho dne budu starý.
Chraň mě před domněnkou, že musím při každé příležitosti a ke každému tématu něco říci.
Zbav mě velké náruživosti dávat do pořádku záležitosti druhých.
Nauč mě, abych byl uvážlivý a ochotný pomáhat, ale abych přitom nerýpal a neporučnickoval.
Zdá se mi, že je škoda z přemíry moudrosti nerozdávat – ale ty, Pane, víš, že bych si rád udržel pár svých přátel.

Nauč mě, abych dovedl mlčky snášet své nemoci a obtíže.
Přibývá jich a chuť hovořit o nich roste rok od roku.
Netroufám si prosit, abys mi dal dar s radostí poslouchat druhé,
když líčí své nemoci, ale nauč mě trpělivě je snášet.

Také se neodvážuji prosit o lepší paměť – ale jen o trochu větší skromnost a menší jistotu,
když se má paměť neshoduje s jejich pamětí. Nauč mě té obdivuhodné moudrosti se mýlit.
Drž mě, abych byl, jak jen možno, laskavý. Starý morous je korunní dílo ďáblovo.
Nauč mě u jiných odhalovat nečekané schopnosti a dej mi krásný dar,
abych se také o nich dovedl zmínit.

Mám vrásky a šedivé vlasy. Nechci si stěžovat, ale tobě Pane, to říkám – bojím se stáří.
Je mi tak, jako bych se musel rozloučit, nemohu zastavit čas.
Byl jsem pyšný na to, že se ještě stále mohu měřit s mladými.
Teď cítím a uznávám, že již toho nejsem schopen.
Byl bych směšný, kdybych se o to pokoušel.
Ale ty, Pane, říkáš: „Kdo věří ve mne, tomu narostou křídla jako orlovi.“

Dej mému srdci sílu, abych život přijal tak, jak jej ty řídíš.
Ne mrzoutsky, ne lítostivě se skleslou náladou, ne jako odcházející,
ale jako vděčný a připravený ke všemu, k čemu mě ty ještě povoláváš.

A k tomu mi dej všechnu svou sílu srdce.
Amen.

připravila L. K.

Tentokrát nám **salesiánka Míla Čermáková** představí *Společenství mladších a starších dívek, která vede v naší farnosti.*

Mílo, kolik funguje těchto společenství?

Jsou dvě, jedno starších děvčat ve věku od 14 do 17 roků, druhé mladších děvčat od 11 do 14 let. Tato spolča fungují už tak 3 nebo 4 roky, založily je salesiánky Hanka Koudelková a Magda Chudíková.

Jakou mají spolča náplň?

Máme celoroční témata a naše setkávání k tomu po celý rok směřují. Se staršími děvčaty probíráme Desatero, ale spíš z pohledu na život, s menšími Vyznání víry, ale také ne z nějakého přísného teologického hlediska.

Jak probíhá vaše spolčo?

Tak začátek bych nazvala zkráceně „drby a modlitba“. Pak následuje „hravý okamžik“, většinou sportovního, přemýšlečického nebo tvořivého charakteru. Potom máme „vzdělávací povídání“, kdy vykládáme k tématu a na konci našeho setkání bývá „agapé“, což je většinou nějaké malé občerstvení, třeba čaj a buchty z vlastních zásob. Stejně jako jsme spolčo začaly společnou modlitbou, tak jí i končíme.

Prožíváte společně i jiné aktivity?

Ano, už jsme třeba uskutečnily 3 víkendové výjezdy. Poprvé jsme společně pekly misijní koláče pro misijní neděli. Pak před Velikonocemi jsme si udělaly živou křížovou cestu a teď na jaře jsme zase o víkendu vyráběly ikony. Smrkovalo se dřevo, holky si dávaly hrozně moc záležet. Kromě víkendovek jsme spolu i dvakrát bděly! Poprvé na Silvestra, kdy jsme byly u nás na Maničkách. Tam zazněl památný výrok: „se sestrou jsem si ještě netůkala...“ A pak na Vzkříšení, „časné rána, ještě za tmy“ jsme společné bdění završily za úsvitu na *Palačádku*.

Jak prožijí vaše spolča letní prázdniny?

V létě jedeme všichni společně na chaloupku, tábor se bude jmenovat Plavba jitřního poutníka. Tímto na náš tábor srdečně zvou všechna děvčata, která by měla zájem jet s námi. Pojedeme do Rychtářova u Vyškova ve dnech 17.–24. srpna. Plánujeme výlety,

hry a soutěže, tvoření a taky navštívíme různé ostrovy, vždyť je to přece plavba!

*A Míla přidává internetovou adresu společenství dívek, kde jsou k vidění nejen fotky z jejich aktivit: **www.fma/naseaktivty/spolco***

Poprosila jsem Evičku Šlachtovou, aby nám řekla, jak se jí ve spolčů líbí. Chodí do společenství starších děvčat a laskavě se mi věnovala nejen přes nepříjemnou hnisavou angínu, za což jí patří velký dík, ale i v přítomnosti obou milujících rodičů, kteří jí nedopřáli oddechu doplňujícími otázkami a návrhy, jak mi odpovědět!

Evi, jak se ti líbí ve spolčů?

Moc, chodím tam ráda, je tam sranda jak s holkama, tak i s Mílou.

Jak jsi spokojená s průběhem spolčů?

Struktura je fajn, ale trvá to, než Míla dojde ke slovu. Hodně se řehtáme, to je vždycky na dlouho...

Účastníš se i víkendovek?

Byla jsem na všech výjezdech, i na společném bdění na Vzkříšení. Moc se mi líbilo i vyrábění ikon, pracovaly jsme venku. Já hodně na akcích fotím digitálem.

Pojedeš i v létě na chaloupku?

Pojedu, těším se tam, budou tam i kamarádky. Máme se s holkama dost rády. Hodně si vykládáme, i o tom co nás trápí, jsme jako jedna velká rodina.

Děkuji Míle i Evičce za rozhovor a přeji jim, aby se nám z plavby šťastně vrátily do přístavu.

rozhovor: M. A. D.

Když jsem měla před několika lety nastoupit ke studiu na vysoké škole, cítila jsem, že po mě Pán Bůh chce, abych jistou část peněz věnovala na charitativní účely. Oponovala jsem mu: „Ale Pane, vždyť víš, že mám studovat vysokou školu. Potřebuji ty peníze na studium. Měla bych si koupit běžecské boty, potřebuji peníze na skripta a na živobytí.“

Odpověď přišla záhy a zněla: „Neboj se, postarám se o tebe.“

A tak jsem část svých nasbíraných peněz věnovala tak, jak si to Pán přál, a čekala jsem, co se bude dít dál.

Zanedlouho na to mě moje maminka vzala na nákup do jistého sportovního second handu, kde prodávali značkové zboží. Dnes je takových podniků spousta, ale tenkrát po sametové revoluci to byla věc spíše ojedinělá. Tam jsem si koupila běžecské boty doslova za pár korun. Vypadaly úplně jako nové. Běhalo se v nich skvěle a nosila jsem je strašně ráda. Byly mi svědectvím o Boží věrnosti.

Ale to nebylo všechno. Asi dva týdny před nástupem do prvního semestru mi babička s dědečkem věnovali nemalý finanční obnos – prý abych měla za co studovat.

Byla jsem přemožena Boží dobrotou! Pán mi ukázal, že mohu dostat mnohonásobně víc, než kolik jsem darovala. Cítila jsem se naplněná vděčností.

autor: Zdeňka Wajdová

Co nás čeká?

13. NEDĚLE V MEZIDOBÍ (29. ČERVNA 2008)

Svátostná oběť: díkyvdání, památka, přítomnost (KKC 1356–1372)

- a) díkyvdání a chvála Otci
- b) památka Kristovy oběti
- c) eucharistie je i obětí církve

Celé prázdniny se pak až do 5. října budeme zamýšlet nad liturgickým slavením eucharistie – jednotlivými částmi mše svaté. Tři z vás, kteří dají do schránky v kostele s nápisem Žabokuk svůj příběh, své svědectví nebo zážitek ze slavení eucharistie, dostanou hodnotnou odměnu!

Katechismus katolické církve (www.katechismus.cz) mluví o eucharistii také takto:

„Eucharistie, svátost naší spásy, kterou Kristus zjednal na kříži, je také obětí chvály a díkyvdání za dílo stvoření. V eucharistické oběti je celé stvoření, které Bůh miluje, představeno Otci prostřednictvím Kristovy smrti a zmrtvýchvstání. Církev může skrze Krista přinášet oběť chvály a díkyvdání za všechno, co Bůh ve stvoření a v lidstvu učinil dobrého, krásného a spravedlivého (KKC 1359). Eucharistie je také obětí chvály, kterou církev zpívá slávu Bohu jménem celého stvoření.“

A jak že jsem to já teď v neděli při mši „zpíval slávu Bohu jménem celého stvoření“?

připravil P. P.

ROZHOVORY O OTÁZKÁCH VÍRY

Na podzim roku 2005 se v žabovřeské farnosti uskutečnil průzkum, jehož cílem bylo vytipovat prioritní oblasti zájmů pro potřeby rozvoje pastorační péče. Průzkum se uskutečnil prostřednictvím dotazníkové akce, ve které farníci vyjadřovali své představy o životě farnosti. V těchto představách byla vyjádřena i touha po duchovním životě. Tato touha ale nenalezala v potřebách farníků všeobecný důraz. V odpovědích na dotazníkovou otázku o prioritách pastorace ve farnosti byla prioritní potřeba duchovního života zaznamenána pouze v 8 % případů, což je zjevně nedostatečné.

Na základě průzkumu jsme se rozhodli zorganizovat platformu pro výměnu názorů nad otázkami víry s nesnadno pochopitelnými souvislostmi. Byli jsme si vědomi, že uskutečnění takového projektu je založeno na ochotě uplatnit veřejně svůj názor. Z průzkumu vyplývalo, že alespoň 1 % farníků by tuto ochotu mělo a maximálně 6 % farníků by ji mít mohlo.

A tak v únoru roku 2007 bylo zahájeno setkávání farníků, kteří mají zájem o **hlubší život s Bohem** a to **chápáním a vnímáním**, které musí být propojeny s duchovním principem, aby život s Bohem mohl být prožíván **v plnosti vůle**. Tato setkávání jsme nazvali Rozhovory nad otázkami víry.

Setkávání jsou organizována podle vybraných témat tak, aby každé téma obsahovalo otázku s nesnadno pochopitelnými souvislostmi. Na začátku přednese moderátor stručný přehled teologické nauky hledání odpovědi na tuto otázku v dějinném vývoji. V průběhu večera si účastníci setkání vyměňují nad touto otázkou názory, které vyplývají z jejich prožívání víry v Boha.

Očekává se, že výměna názorů přivede účastníky setkání k lepšímu pochopení nesnadných souvislostí. Moderátor řídí průběh výměny názorů a udržuje průběh rozhovoru v rámci tématu, aby se přítomní účastníci mohli dobrat očekávaného pochopení nesnadných otázek.

Má-li být hledání odpovědi na nesnadnou otázku víry účinné, neobejde se bez dostatku pokory, proto vždy naše setkání zahajuje **modlitba k Duchu svatému** s prosbou o světlo pravdy, abychom se správně rozhodovali a správně jednali.

Formu otázek jsme zvolili proto, abychom vyprovokovali názorovou výměnu, bez které by očekávané pochopení nemohlo být naplněno. Máme snahu vytvořit na setkáváních atmosféru, která nebrání vyjádřit jakýkoliv názor podle toho, jak jej ten který účastník cítí. Je však žádoucí, aby se účastníci Rozhovorů nad otázkami víry poznali ve svých postojích k problematice chápání otázek a odpovědí na ně. Tímto poznáním vytvářejí společenství účastníků. Naše společenství chápeme jako skupi-

nu, jejíž členové mají společnou motivaci ve snaze o duchovní život pomocí hlubšího porozumění nesnadno pochopitelných otázek vyplývajících z prožívání víry v Boha. Setkávání se konají vždy po čtrnácti dnech (s výjimkami podle potřeby) ve farní učebně v budově salesiánské komunity ve čtvrtek večer v šest hodin. Rozhovory trvají již déle než rok a na setkáváních bylo v průměru 13 přítomných, přičemž více než polovina, tj. 8, přicházela pravidelně. Tento průměrný počet z jednadvaceti dosavadních setkání od února roku 2007 je vypočítán z čísel, kde nejmenší počet přítomných byl 6 a největší 36.

Byla probírána čtyři témata (páté je probíráno od dubna), a to v následujícím pořadí. Každé téma charakterizuje jeho hlavní otázka:

- *Bůh a zlo, s otázkou, má zlo smysl?*
- *Modlitba Páně, s otázkou, známe prosby této modlitby?*
- *Bůh je láska, s otázkou, má láska tajemství?*
- *Věda a teologie, s otázkou, jak přijímat poznatky rozumu a víry?*
- *Ježíš Nazaretský, s otázkou, kdo je Ježíš?*

Naším cílem není a nemůže být formulovat konečné odpovědi na nesnadno pochopitelné otázky víry, ale **cílem je snaha dobrat se uspokojivých odpovědí**, které osvětlují příslušný okruh problémů, a tím prohlubovat u farníků prožívání víry. Víra prožívaná v plnosti vůle je víra propojená s rozumem a pamětí a jako taková je schopna posilovat ducha evangelia.

Při vědomí neúplnosti a při vědomí tajemství, které obklopuje Boha a jeho slávu, je možno výsledky, ke kterým jsme se dobrali v odpovědích na hlavní otázky probíraných témat stručně charakterizovat takto:

- *Všecko pak je z Boha (1 K 11, 12).*
- *Prosby jsou navázány na dary Ducha a blahoslavenství.*
- *Bůh tak miloval svět (J 3, 16).*
- *Mezi rozumem a vírou ve skutečnosti není rozpor.*

Uspokojivé odpovědi na pátou otázku se snažíme dobrat (v přiměřené úplnosti a možném pochopení tajemství) ve všech večerech, které této otázce věnujeme.

Na závěr je možno uvést, že žabovřeská farnost nevybočuje z obecného trendu naší doby, ve které pro celou církev platí, že musí reagovat na požadavek zduchovenění života lidí. Ten se, po problémech materialistického pohledu na dějinný vývoj, projevuje v nedůvěře lidí v racionalismus a v návratu lidí ke spiritualitě. Požadavek na duchovní život, na rozdíl od požadavků na společenství a výchovu, není dostatečně na přiměřené úrovni v církvi uspokojován. V životě církve není dostatečně uskutečňována **pastorace v oblasti teologie**, která je schopna přinášet ducha evangelia v souladu s požadavky doby.

V naší farnosti máme proto naději, že projekt nazvaný Rozhovory o otázkách víry, který uskutečňujeme, přispívá k nezbytnému posilování ducha evangelia tím, že byla vytvořena a vytváří se možnost pro duchovní růst našich farníků. S pomocí toho projektu se snažíme nedůvěru v rozumovost potlačovat vyprávěním o Bohu (narativní teologii) a návrat duchovna posilovat setráváním v Bohu (kontemplativní teologii).

- *Vyprávění o Bohu chceme uskutečňovat **vyjadřováním odpovědí** na nesnadné otázky víry s tím, že vlastní odpovědi si prostřednictvím vyjadřovaných odpovědí ostatních rozšiřujeme a prohlubujeme.*
- *Setrávání v Bohu chceme uskutečňovat v **prožívání víry pomocí odpovědí** na její nesnadné otázky s tím, že vlastní prožívání víry si prostřednictvím prožívání víry ostatních rozšiřujeme a prohlubujeme.*

Je otázkou, jak se nám to daří, ale domníváme se, že pokud vytrváme, pak s pomocí Ducha svatého vytvořená platforma nebude promarněnou příležitostí.

autor: Oldřich Buráň

Dny lidí dobré vůle / Ve dnech
VELEHRAD 2008 / 3.–5. 7. 2008

Velehrad – přípravy na devátý ročník Dnů lidí dobré vůle, který se uskuteční 3. – 5. července 2008 na Velehradě, jsou v plném proudu.

19,30 hodin – Večer lidí dobré vůle

účinkují:

**Jiří Pavlica s Hradišťanem / PEHA / Petr Bende
Ewa Farna / Czech Virtuosi Brno
Kantiléna – dětský sbor a další**

A chcete-li vše vidět na vlastní oči a slyšet na vlastní uši, přijedte na Velehrad i vy!

Více informací na adrese: **www.vehrad2008.cz**

Activ8

(čti ektivejt)

je setkání české a slovenské mládeže,
které se uskuteční 18. – 20. 7. 2008 na Velehradě.

Jeho smyslem a cílem je společná oslava světového dne mladých, protože málokdo se vydá přímo na mezinárodní setkání do Sydney. Světovost, univerzalitu a pestrost církve nám pomohou vytvořit naši nejbližší východní sousedé – Slováci spolu s delegací z Polska a Maďarska. Registrace: **<http://activ8.signaly.cz>**

Katolická charismatická konference 2008

Devatenáctý ročník Katolické charismatické konference se bude konat ve dnech 9. až 13. července 2008 v Brně. Hlavní program proběhne v moderním pavilonu F na brněnském výstavišti BVV. Záštitu nad konferencí převzal brněnský biskup Mons. ThLic. Vojtěch Cikrle a také hejtman Jihomoravského kraje Ing. Stanislav Juránek. Program konference tvoří přednášky, adorace, neformální setkání, společná modlitba a bohoslužby.

Konference začíná ve středu 9. 7. 2008 v 19 hodin mší svatou v katedrále na Petrově, po mši je plánována adorace. Ve středu se bude též provádět registrace na konferenci, a to od 12 do 21.30 hodin v pavilonu F v areálu brněnského výstaviště BVV. Pro registraci budete potřebovat variabilní symbol.

Při příjezdu na konferenci se hlase u služby na pokladně u hlavní brány brněnského výstaviště BVV. Tam obdržíte průkaz pro první vstup, případně vjezd a vlastní registrace potom proběhne až v areálu výstaviště v pavilonu F. Pokud se přihlásíte na internetu, bude vám okamžitě po přihlášení průkaz pro první vstup zaslán jako pdf dokument e-mailem, případně po uhrazení parkovného zasláno e-mailem potvrzení, opravňující vás k vjezdu do areálu 4. bránou BVV, která je mezi hotelem Holiday Inn a hotelem Voroněž. Kontaktní e-mail bude proto v přihlášce povinný údaj. Hlavní brána bude sloužit po celou dobu konference pouze jako vstup pro pěší.

V dalších dnech se bude konference konat v areálu výstaviště BVV v pavilonu F. Zde bude také probíhat každý den registrace, a to od 8.30 do 17 hodin. Konference bude ukončena mší svatou v neděli v 11 hodin.

Pro cestování po Brně můžete používat po celou dobu konání konference MHD zdarma. Vaše konferenční karta slouží jako jízdenka v zónách 100 a 101, tedy i pro všechny programy pátečního večera.

Aktuální rozpis najdete na internetu na <http://konference.cho.cz>

Don Bosco

V roce 2007 tomu bylo 70 let od příchodu salesiánů do Brna. Za tu dobu oslovila a ovlivnila salesiánská myšlenka mnoho tisíc lidí v několika generacích. Rádi bychom se při příležitosti tohoto jubilea vrátili v myšlenkách zpět. Ne proto, abychom si uznale poklepávali na rameno, ale abychom se povzbudili, obnovili nadšení pro Krista a církev a snad abychom se i trochu potěšili. V několika příštích číslech se dotkneme myšlenek pamětníků i oficiální historie a snad i trochu vašeho srdce. To je naše přání. Netoužíme po úplném historickém výčtu, ale chceme si uvědomit velikost Boží lásky k tomuto místu a lidem, žijícím v něm zdánlivě všední životy, nicméně obklopeným nevšední Boží přízní.

O uvedení salesiánů do Brna stál biskup Josef Kupka od prvních chvil našeho příchodu do vlasti. Už roku 1929 nám nabídl správu vznikajícího kostela v Židenicích. Jednání bylo ale po několika měsících ukončeno.

Pan biskup Kupka opakoval svůj návrh o deset let později. Tentokrát se jednalo o plánovaný nový kostel v Žabovřeskách. Pro zdejších 14 000 katolíků byla dosavadní kaplička nedostačující. Pan provinciál P. Stuchlý, kterého mrzelo předcházející neúspěšné jednání, nyní nadšeně souhlasil. Po prvních mariánských pobožnostech v místní kapličce, kam salesiáni dojížděli, se pro rostoucí zájem aktivity přesunuly do kostela Panny Marie u jezuitů.

Na svátek dona Boska 1939 se brněnské veřejnosti představil mladý a nadšený P. František Lepařík, který byl pověřen prvním rozjezdem. V létě se přestěhoval k dobré rodině do Žabovřesk a na narozeniny dona Boska 16. srpna pozval k sobě do bytu prvních šestnáct chlapců, základ nové oratoře. Zpočátku shromažďoval chlapce na loukách poblíž nového staveniště. Honil se s nimi, modlil se s nimi a učil je dobře křesťansky žít.

V těžké válečné době bylo obtížné stavět velké stavby, tím spíše, že P. Lepařík byl zastánce myšlenky, že by se měly stavět spíše dřevěné budovy na periferiích měst. Bylo by to méně nákladné a sympatičtější než stavby z betonu a cihel. Nyní mohl dokázat prakticky svou teorii.

Když před začátkem října sliboval P. Lepařík, že do svátku Neposkvrněného Početí Panny Marie bude oratoř s kaplí stát, nikdo mu nevěřil. Ale jeho nadšení strhlo mnoho dalších, kteří s elánem přicházeli, aby pomohli s vybudováním oratoře, kterou vzali za svou. Pan stavitel Matonoha se ukázal jako velmi velkorysý a dary a modlitby tisíců lidí pomohly toto dílo velké lásky dokončit do té míry, že 8. prosince 1939 mohl pan biskup Kupka skutečně novou kapli a oratoř vysvětit. Mše svatá a narychlo připravená akademie ukázala, že nové dílo již začíná plnit své donem Boskem svěřené poslání. Přivádí k Bohu skrze mladistvou radost.

autor: P. Vít Dlapka

Židovské anekdoty

Židovská restaurace.

„Haló, pane vrchní, co je s tou kuřecí polévkou?“

„Co by s ní mělo být?“

„Má takovou legrační chuť.“

„Tak se smějte!“

K rabínovi přijde mladý muž o radu. Nemůže se prý rozhodnout, máli se oženit, nebo ne.

„Její otec je vážený a vzdělaný člověk.“

„Tak se ožeň.“

„Ale dcera je škaredá jak ropucha.“

„Tak se nežeň.“

„Ale dostane dvacet tisíc zlotých věna.“

„Tak se ožeň.“

„Ale ona kulhá.“

„Tak se nežeň.“

„Ale její otec si mě chce vzít jako společníka.“

„Tak se ožeň.“

„Ale ona se ráda hádá.“

„Tak se nežeň.“

„Tak jakou radu mi tedy dáváte?“

„Soudím,“ pravil rabín po dlouhém přemýšlení, „že by ses měl dát pokřtít.“

„A pročpak, rebe?“

„Protože pak půjdeš na nervy farářovi!“

Rabínův syn se nechal pokřtít.

Rodinný přítel rabínovi vyčítá:

„Jak jsi to mohl dopustit? Co řekneš Hospodinu, až se mu budeš zodpovídat?“

Řeknu mu: „A co váš pan syn?“

Epstein stojí nad hrobem a naříká:

„Ach, proč jsi tak brzo umřel!“

„Pro koho ten člověk tak truchlí?“

ptá se Goldberger hrobníka.

„Pro prvního muže své ženy.“

Katolický kněz, anglikánský pastor a rabín rozmlouvají o tom, jakým způsobem se má dělit sbírka. Kněz povídá: „Já namaluju na zem čtverec, vyhodím peníze do vzduchu, a co dopadne do čtverce, to si nechám, a to ostatní dám chudým.“ Pastor vysvětluje: „To já namaluju na zem kruh, vyhodím peníze do vzduchu, a co dopadne dovnitř kruhu, to si ponechám, a zbytek dám chudým.“ Rabín říká: „To já prostě vyhodím peníze do vzduchu, a co Hospodin chce dát chudým to si nechá. Co dopadne na zem, to si nechám já.“

Kohn navštíví Roubíčka a zastihne jej, jak oškrabává omítku do papírového sáčku. „Copak to vyváděj, Roubíček?“ diví se Kohn. „Snad nemalujou?“ „Kdepak! Stěhuju se.“

Dvě sousedky se pohádaly a jdou k rabínovi, aby je rozsoudil.

„Proč jí nevrátíš ten hrnec, který sis vypůjčila?“ zeptá se jedné.

„Ale rebe,“ začne křičet obviněná, „za prvé jsem si žádný hrnec nevypůjčila. Za druhé měl díru. A za třetí jsem jí ho už dávno vrátila.“

CO ZNAMENÁ MÍT RÁD ?

*Všechno mé je i tvé, říká otec synu,
on nevyčítá mu jeho vinu,
nemá radost z jeho ponížení,
toto přece pravá láska není.*

*Mít rád znamená otevřít své nitro,
ochotně naslouchat ať večer je, či jitra.
dělit se s prohrami i zdarem,
mít přátelství jak David s Jonatanem.*

*Dát dobrou radu v pravý čas,
a když potřeba je, mlčet zas.
Mít rád znamená velkou důvěru,
přátelství těžko snáší nevěru.*

*Mít rád to je říci pravdu do očí,
a pomoci z maléru, když se přítel namočí.
Nemůžeš v životě víc už dát,
než lásku – mít někoho rád.*

J. Š.